

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 5Co/41/2012  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5411201631  
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2012  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5411201631.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci navrhovateľa: D. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. D. XXX/X, t.č. bytom D. X., Ul. J. F. XXXX/XX-X, právne zastúpený Centrom právnej pomoci, so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 12, IČO: 30 798 841, Kancelária Tvrdošín, ul. Školská 165/2, proti odporcom v rade: 1/ Obec Sedliacka Dubová, IČO: 00 314 854, 2/ J. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. U., Ul. S. XXX/X, v konaní o zaplatenie 2.000,- €, o zákaze vstupu do nehnuteľnosti a zákaze užívať nehnuteľnosť, o zaplatenie nájomného, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 6C/55/2011-108 zo dňa 21. novembra 2011, takto

### rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým súd návrh voči odporcom v 1/ a 2/ rade zamietol, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponecháva **n e d o t k n u t ý .**

Odporcom v 1/ a 2/ rade náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh voči odporcovi v 1/ rade zamietol, návrhy voči odporcovi v 2/ rade zamietol, konanie v časti o uloženie povinnosti odporcovi v 2/ rade vystať sa z bytu č. 5 na treťom poschodí bytového domu súp. č. XXX v k.ú. a obci Y. D. zastavil. V pomere medzi navrhovateľom a odporcom v 1/ rade odporcovi v 1/ rade náhradu trov konania nepriznal. V pomere medzi navrhovateľom a odporcom v 2/ rade odporcovi v 2/ rade náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na nasledovné skutočnosti:

Vo vzťahu k odporcovi v 1/ rade sa súd zaoberal dôvodnosťou návrhu navrhovateľa, ktorým žiadal, aby mu súd priznal z titulu imateriálnej škody, resp. ako primerané zadostučinenie sumu 2.000,- €, za to, že na základe nesprávneho (nezákonného) úradného postupu bolo navrhovateľovi zasiahnuté podstatným spôsobom do jeho súkromia a vlastníckeho práva, keďže takýmto postupom odporcu v 1/ rade bolo odporcovi v 2/ rade umožnené sa dlhodobo (od 11.05.2009) zdržiavať sa v nehnuteľnosti, ktorej je navrhovateľ spoluvlastníkom.

Takto vymedzený žalovaný nárok súd posúdil ako nárok na nemajetkovú ujmu spôsobenú orgánom územnej samosprávy pri výkone samosprávy podľa ust. § 17 ods. 2 v spojení s § 10 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov alternatívne ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z listinných dokladov nachádzajúcich sa v spise v spojení s výpoveďami navrhovateľa a odporcu v 1/ rade vyplýva, že odporca v 1/ rade na základe prihlasovacieho lístka na prechodný pobyt dňa 11.05.2009

povolil odporcovi v 2/ rade prechodný pobyt na adrese Y. D. súpisné číslo XXX (prihlasovací lístok na č.l. 54 spisu).

Na základe podnetu navrhovateľa Okresná prokuratúra Dolný Kubín dňa 11.08.2011 podala protest proti opatreniu- záznamu o hlásení predmetného prechodného pobytu za účelom zrušenia predmetného opatrenia, ktorá skutočnosť vyplýva z oznámenia Okresnej prokuratúry Dolný Kubín č. Pd 45/2011-7 zo dňa 11.08.2011 (č.l. 38 spisu). V oznámení okresný prokurátor konštatuje, že postup odporcu v 1/ rade pri prihlasovaní odporcu v 2/ rade na prechodný pobyt bol rozporný s ust. § 3 ods. 8 písm. c/, d/, § 8 ods. 2 až 4 a § 10 písm. b/ a c/ zákona č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov SR a registri obyvateľov SR. Dňa 12.08.2011 odporca v 1/ rade vykonal oznámenie o odhlásení odporcu v 2/ rade z predmetného prechodného pobytu (č.l. 55 spisu).

Z uvedeného je zrejmé, že odporca v 1/ rade postupoval pri prihlasovaní odporcu v 2/ rade na prechodný pobyt nesprávne. Súd sa však v tomto konaní nárokom na nemajetkovú ujmu z uvedeného titulu, pokiaľ prípadne navrhovateľovi vznikla, nezaoberal a to z dôvodu, že súd rozhoduje o tomto nároku len v prípade, že došlo k predbežnému prerokovaniu nároku na základe písomnej žiadosti navrhovateľa, a to zo strany starostu obce, resp. v prípade márneho uplynutia lehoty uvedenej v ust. § 16 ods. 1 zákona č. 513/2004 Z.z..

V prejednávanej veci k takémuto predbežnému prerokovaniu nároku nedošlo, resp. navrhovateľ skutočnosť, že o uspokojenie žalovaného nároku odporcu v 1/ rade písomne požiadal pred začatím súdneho konania nepreukázal.

Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ust. § 11 zákona č. 513/2004 Z.z. vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy v mene územnej samosprávy koná a) starosta obce, ak škodu spôsobil orgán obce, b) predseda samosprávneho kraja, ak škodu spôsobil orgán vyššieho územného celku.

Podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení súd nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. priznať nemohol, pretože návrh bol podaný predčasne, resp. bez splnenia zákonom stanovených podmienok (doručenie žiadosti odporcovi v 1/ rade na prejednanie nároku).

Vzhľadom na alternatívne odôvodnenie žalovaného nároku na zaplatenie sumy 2.000,-€, súd dôvodnosť tohto návrhu posudzoval aj podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V citovaných ustanoveniach zákon poskytuje ochranu len voči neoprávneným zásahom, pričom zároveň musí ísť o zásah spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti. Ochrana sa poskytuje osobnostným právam imateriálnej povahy.

S ohľadom na prejednanú vec súd skúmal, či postup odporcu v 1/ rade, ktorý bol v rozpore s ustanoveniami zákona č. 253/1998 Z.z. a teda išlo o neoprávnený postup, bol spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti navrhovateľa z hľadiska jeho postavenia v spoločnosti, pričom súd dospel k záveru, že tomu tak nie je. Na prvom mieste treba zdôrazniť, že odporca v 1/ rade prihlásil odporcu v 2/ rade k prechodnému pobytu na adrese Y. D. č. XXX, t.j. na adrese bytového domu, a nie k bytu, ktorého je navrhovateľ spoluvlastník. Na druhom mieste treba uviesť, že tým, že odporca v 1/ rade prihlásil odporcu v 2/ rade k prechodnému pobytu neumožnil odporcovi v byte, ktorého je navrhovateľ spoluvlastníkom bývať, inak povedané povolenie k pobytu nezaložilo žiadne právo odporcu v 2/ rade k predmetnému bytu. Úkony odporcu v 1/ rade bezprostredne s bytom, ktorého je navrhovateľ spoluvlastníkom, nesúviseli. Navrhovateľ nijako nepreukázal, že by postup odporcu v 1/ rade ovplyvnil jeho postavenie v spoločnosti

(došlo by k zásahu napr. do cti, dobrého mena a podobne), pričom o zásahu do práva na súkromie by bolo možné hovoriť len v prípade, že by navrhovateľ v predmetnom byte býval. Tu však treba opakovane uviesť, že odporca v 1/ rade povolil prechodný pobyt na adrese bytového domu, nie vo vzťahu ku konkrétnemu bytu. Ohľadne dôkaznej povinnosti navrhovateľa súd poukazuje na ust. § 118a O.s.p. účinné od 15.10.2008, podľa ktorého § 118a vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, sú účastníci povinní opísať rozhodujúce skutočnosti o veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania; to neplatí, ak neboli splnené podmienky na vykonanie prvého pojednávania a došlo k jeho odročeniu. K prejednávaniu nároku súd uvádza rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.08.2001, sp. zn. 22 Cdo 2809/99, ktorý analogicky na vec dopadá a podľa ktorého skutočnosť, že vlastník domu predal dom právnickej osobe a potom sa z nej odsťahoval, sa neodhlásil z domu ako miesta trvalého pobytu podľa predpisov o evidencii obyvateľov, nemožno v prípade, že ide o osobu so zlou povestou hodnotiť ako neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Vychádzajúc z doteraz uvedeného súd návrh navrhovateľa voči odporcovi v 1/ rade, ktorým sa domáhal zaplata sumy 2.000,- eur zamietol. V spore úspešnému odporcovi v 1/ rade súd náhradu trov konania nepriznal, pretože odporca v 1/ rade výslovne uviedol, že si voči navrhovateľovi náhradu trov konania neuplatňuje.

Pokiaľ ide o návrh smerujúci voči odporcovi v 2/ rade na uloženie zákazu vstupu do predmetného bytu a zákaz užívania tohto bytu, súd pri rozhodovaní o tomto návrhu vychádzal z výsluchu účastníkov konania, výsluchu svedkov M. J. a R. J. a listinných dokladov nachádzajúcich sa v spise, najmä zo zápisnice o pojednávaní Okresného súdu Dolný Kubín vo veci sp. zn. 7C/36/2011 zo dňa 21.09.2011.

V konaní nebolo sporné, že byt (vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach), ktorého sa týka predmet konania, je v podielovom spoluvlastníctve navrhovateľa a jeho bývalej manželky D. Y., pričom na tunajšom súde sa vedie konanie o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva, ktoré nie je ešte právoplatne skončené. Takisto nebolo v konaní sporné, že navrhovateľ v byte dlhodobo nebýva a v byte býva jeho bývala manželka. V konaní tunajšieho súdu č.k. 7C/ 36/2011 na pojednávaní dňa 21.09.2011 navrhovateľ uviedol, že v byte nebýva od roku 2004. Na tomto pojednávaní bývalá manželka navrhovateľa uviedla, že od októbra 2003, odkedy navrhovateľ v byte nebýva, na byt nijako neprispel. Svedkyňa M. J., ktorá vykonáva funkciu predsedníčky spoločenstva vlastníkov bytov v bytovom dome súp. č. XXX v Y. D. uviedla, že platby spojené s užívaním bytu uhrádza výlučne bývalá manželka navrhovateľka.

Podľa ust. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

Pojem hospodárenie so spoločnou vecou nepochybne zahŕňa aj pojem užívanie spoločnej veci. V danom prípade sa medzi navrhovateľom a bývalou manželkou, ako spoluvlastníkmi s rovnakými podielmi k bytu vytvoril dlhodobý stav, v ktorom byt výlučne užíva bývalá manželka navrhovateľa, pričom výlučnému užívaniu bytu zodpovedá to, že všetky náklady spojené s užívaním a údržbou bytu znáša ona. Z konania vyplynulo, že k bývalej manželke navrhovateľa do bytu chodieval odporca v 2/ rade, pričom výpovedami vypočutých svedkov a ani inak sa navrhovateľovi nepodarilo preukázať, že tento v byte býva, v tom zmysle, že sa tam pravidelne a dlhodobo zdržiava. Rozhodujúce je však i to, že navrhovateľ žiada poskytnúť ochranu z titulu svojho (spolu)vlastníckeho práva k bytu zákazom vstupu a užívania bytu odporcovi v 2/ rade, na druhej strane si však neplní svoje povinnosti (spolu)vlastníka a nikdy nežiadal, aby súd rozhodol o inom hospodárení (užívaní) bytu. V prípade vyhovenia návrhu by pritom došlo k neprimeranému zásahu do základných práv jeho bývalej manželky, keď odporca v 2/ rade by ju v byte nesmel ani navštíviť. Z pohľadu týchto skutočností súd považuje výkon práva navrhovateľa, resp. ochrany, ktorej sa domáha v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Toto ustanovenie zakazuje taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálkou, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Do vzájomného vzťahu subjektov občianskeho práva sa tieto zásady premietajú v podobe elementárnej slušnosti, vzájomnom rešpektovaní sa a v potrebnej miere tolerancie, to všetko v spoločensky vhodnej miere a únosnosti.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd odporcovi v 2/ rade zakázal vstupovať do bytu a súčasne tento byt užívať, zamietol.

S ohľadom na uvedený právny názor súdu, súd zamietol návrhy na ďalšie dokazovanie, ktoré navrhol vykonať navrhovateľ, a to vylúčiť svedkov: brata H. Y. a matky M. E., berúc do úvahy aj to, že títo mali podľa navrhovateľa podať len nepriame svedectvo o tom, čo im rozprával syn navrhovateľa o tom, kto s jeho matkou býval v byte.

Vo vzťahu k odporcovi v 2/ rade súčasne navrhovateľ žiadal, aby ho súd zaviazal na zaplatenie nájomného za obdobie odkedy mu bol povolený prechodný byt v Y. D. v dome súp. č. XXX (11.05.2009) až do právoplatného skončenia konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu, a to vo výške 100,-eur za každý mesiac.

V tejto časti súd návrh navrhovateľa taktiež zamietol, a to z nasledovných dôvodov. V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ s odporcom v 2/ rade neuzavreli nájomnú zmluvu, keď to zhodne tvrdili navrhovateľ i odporca v 2/ rade. Za daného stavu veci sa tak navrhovateľ voči odporcovi nemôže domáhať zaplata nájomného. Keďže súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou žalovaného nároku, žalovaný peňažný nárok posudzoval aj ako nárok z bezdôvodného obohatenia. Ani v prípade takéhoto posúdenia však návrhu navrhovateľa nebolo možné vyhovieť, pretože odporca v 2/ rade v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia získaného užívaním veci bez súhlasu spoluvlastníka (samozrejme za predpokladu, že by sa súčasne preukázalo užívanie bytu odporcom v 2/ rade) tento nie je v spore pasívne legitimovaný. Pasívne legitimovaný na vydanie takéhoto bezdôvodného obohatenia je druhý spoluvlastník. Tento záver súd opiera o právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu ČR č.k. 33 Odo 396/2004 zo dňa 20.04.2005, podľa ktorého ak uzavrie jeden zo spoluvlastníkov bez súhlasu druhého spoluvlastníka zmluvu, ktorou umožnil tretej osobe užívať predmet vlastníctva, nie je "opomenutý" spoluvlastník (ten, ktorý nedal k užívaniu veci spoločnej veci súhlas) legitimovaný požadovať po tejto tretej osobe vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré jej užívaním podľa neplatnej zmluvy vzniklo, je povolaný požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia len po druhom spoluvlastníkovi, a to v rozsahu, v ktorom spoluvlastnícky podiel "nadužíval". V ďalšom rozhodnutí Najvyšší súd ČR (rozsudok č.k. 30 Cdo 4894/2007 zo dňa 03.12.2009) uviedol, že záver zmienený v spomínanom rozsudku č.k. 33 odo 396/2004 zo dňa 20.04.2005 sa uplatní i v prípade, kedy spoluvlastník vec neprenajal, avšak súhlasil s tým, aby ho tretia osoba fakticky užívala, a to nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu.

Navrhovateľ prostredníctvom ustanoveného zástupcu zobral svoj návrh voči odporcovi v 2/ rade, ktorým sa domáhal, aby bola odporcovi v 2/ rade uložená povinnosť vystáť sa z predmetného bytu späť. Odporca v 2/ rade so späťvzatím návrhu vyslovil súhlas. Postupujúc podľa ust. § 96 ods. 1 až 3 O.s.p. súd konanie v časti o uloženie povinnosti odporcovi v 2/ rade vystáť sa z bytu č. 5 na 3 poschodí bytového domu súp. č. XXX v k.ú. a obci Y. D. zastavil.

Vzhľadom na plný úspech odporcu v 2/ rade by odporcovi v 2/ rade, podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. náležala náhrada trov konania. Tento však vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, ani na pojednávaní žiadnu náhradu trov konania neuplatňoval, súd preto rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku I. a II., ktorým súd návrh voči odporcovi v 1/ rade zamietol a návrhy voči odporcovi v 2/ rade zamietol, podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku napadnutého odvolaním zrušiť a vec v týchto častiach vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o návrh smerujúci voči odporcovi v 1/ rade uviedol, že nie je sporným fakt, že postup odporcu v 1/ rade pri prihlasovaní odporcu v 2/ rade na prechodný pobyt bol rozporný s ust. § 3 ods. 8 písm. c), d), § 8 ods. 2-4 a § 10 písm. b) a c) zák. č. 253/1995 Z.z. o hlásení pobytu občanov SR a registri obyvateľov SR, čo uznal aj Okresný súd Dolný Kubín v napádanom rozsudku. Súd sa nárokom na nemajetkovú ujmu z uvedeného titulu nezaoberal z dôvodu, že nedošlo k predbežnému prerokovaniu nároku na základe písomnej žiadosti navrhovateľa a to zo strany starostu obce, resp. v prípade márneho uplynutia lehoty uvedenej v ust. § 16 ods. 1 zák. č. 513/2004 Z.z. K uvedenej argumentácii poznamenal, že navrhovateľ niekoľkokrát zaslal na Obecný úrad Sedliacka Dubová listy, v ktorých žiadal, aby bol prechodný pobyt odporcu v 2/ rade zrušený. Súd sa v rozsudku nevysporiadal so skutočnosťou, že navrhovateľ niekoľkokrát na odporcu v 1/ rade apeloval, aby prechodný pobyt odporcu v 2/ rade preskúmal, nakoľko mu súhlas na udelenie prechodného pobytu odporcovi v 2/ rade neudelil tak, ako to predpokladá zákon. Navrhovateľ využil svoje zákonné právo a nesúhlas s postupom obecného úradu, vyjadril zákonným spôsobom a to písomnými žiadosťami, ktoré hoci neboli označené ako „žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ v súlade s ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., z obsahu listu jasne vyplývalo, že navrhovateľ namietal nezákonnosť postupu pri prihlasovaní odporcu v 2/ rade na prechodný pobyt, a preto absenciu žiadosti o preskúmanie

nároku na náhradu škody navrhovateľovi len z formálnych dôvodov nemožno vyčítať. Zákon č. 514/2003 výslovne neuvádza podstatné náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a tak ako je uvedené v ust. § 19 ods. 2 zák. č. 71/1967, každé podanie sa posudzuje podľa obsahu a pokiaľ nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil. Správny orgán v tomto prípade odporca v 1/ rade navrhovateľa na doplnenie svojich podaní a odstránení nedostatkov nevyzýval, v dôsledku čoho navrhovateľ, vtedy bez právneho zástupcu, nebol dostatočne o svojich právach poučený, a preto pre neznalosť právnych predpisov utrpel v konaní ujmu a nemohol dostatočne a jasne svoje nároky a požiadavky formulovať. Na listy odporca v 1/ rade reagoval podaním označeným ako „odpoveď na listy“ zo dňa 11.04.2011, v ktorom sa s pripomienkami navrhovateľa vôbec nevysporiadal a oznámil mu, že nie je v jeho kompetencii, aby prechodný pobyt odporcovi v 2/ rade zrušil, čo však nemá oporu v zákone. Pokiaľ ide o návrh smerujúci voči odporcovi v 2/ rade, tak poukázal na to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd pri odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na fakt, že užívanie bytu odporcom v 2/ rade sa nepreukázalo. Vypočutí svedkovia však zhodne tvrdili, že odporca v 2/ rade poznajú, stretli ho niekoľkokrát, preto tieto tvrdenia naznačujú, že odporca sa pravidelne nachádza a zotrváva v byte navrhovateľa a jeho bývalej manželky. O skutočnosti, že jeho pobyt v predmetnom byte nemá len charakter návštev, ale je charakteru dlhodobjšieho, svedčí aj tá skutočnosť, že inicioval svoje prihlásenie k prechodnému pobytu v byte, ktorý patrí do podielového spoluvlastníctva navrhovateľa a jeho bývalej manželky. Tvrdenia odporcu v 2/ rade, že prechodný pobyt žiadal kvôli doručovaniu pošty pre jeho osobu, je nedôveryhodné a účelné. S ohľadom na počet dní, permanenciu návštev ako aj vysoký predpoklad toho, že odporca v 2/ rade bude svoju priateľku naďalej navštevovať a zotrvávať v byte navrhovateľa, je nutné tvrdiť, že spoločný byt navrhovateľa a jeho bývalej manželky odporca v 2/ rade skutočne užíva a to bez súhlasu navrhovateľa, z ktorého dôvodu považuje svoj návrh voči odporcovi v 2/ rade za opodstatnený. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 69/2006. Prvostupňový súd z doposiaľ vykonaných dôkazov dostatočne nezistil, ako často odporca v 2/ rade v byte zotrváva, z ktorého dôvodu navrhoval vypočuť ďalších svedkov.

K odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie odporca v 1/ rade. Vo svojom písomnom vyjadrení sa pridŕžoval všetkých skutočností, ktoré uviedol pred súdom prvého stupňa.

Odporca v 2/ rade podal písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Vo svojom vyjadrení poukázal na to, že v predmetnom byte sa nezdržiava trvale, t.j. neobýva predmetný byt sústavne a v žiadnom prípade uvedený byt ani neužíva, ale do uvedeného bytu chodí navštevovať svoju priateľku, z ktorého dôvodu nie je namieste požadovať vypratanie jeho osoby z predmetnej nehnuteľnosti, nakoľko sa v byte zdržiava len sporadicky vo forme návštevy. Preto vypratanie považuje za neopodstatnené. Navrhovateľovi nespôsobuje žiadnu škodu, preto nie je namieste, aby od neho žiadal náhradu za užívanie uvedených priestorov predmetného bytu. V predmetnom byte sa zdržiava len vo forme návštevy, pričom navrhovateľovi svojou návštevou u priateľky nespôsobuje žiadnu škodu, nakoľko predmetné priestory neužíva a v prípade prespania spáva výlučne v jednej izbe, ktorú obýva jeho priateľka ako podielová spoluvlastníčka predmetného bytu. Zaplatenie nájomného nie je namieste, nakoľko žiadny nájomnícky vzťah, na základe ktorého by mohol uvedené nájomné žiadať, neexistuje.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok prvostupňového súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. s tým, že sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, v ktorom nezistil vecné ani procesné pochybenie.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a príslúchajúceho spisového materiálu ako aj všetkých rozhodujúcich otázok, ktoré boli vo veci vznesené, konštatuje, že prvostupňový súd dospel k správny skutkový a právny záverom, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Odvolačný súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu pokiaľ ide o nárok navrhovateľa proti odporcovi v 1/ rade, ktorým žiadal, aby mu súd priznal z titulu imateriálnej škody, resp. ako primerané zadostučinenie sumu 2.000,- € za to, že na základe nesprávneho (nezákonného) úradného postupu bolo navrhovateľovi zasiahnuté podstatným spôsobom do jeho súkromia a vlastníckeho práva, keďže takýmto postupom odporcu v 1/ rade bolo odporcovi v 2/ rade umožnené sa dlhodobo zdržiavať v nehnuteľnosti, ktorej je navrhovateľ spoluvlastníkom, je v súlade so zák. č. 514/2003 Z.z. návrh podaný predčasne, bez splnenia zákonom stanovených podmienok, t.j. doručenia žiadosti odporcovi v 1/ rade na prejednanie nároku. Prvostupňový súd správne nárok navrhovateľa voči odporcovi v 1/ rade zamietol pri aplikácii ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný zásah odporcu v 1/ rade do osobnostných práv navrhovateľa. Navrhovateľ nepreukázal, že by postupom odporcu v 1/ rade bolo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti, najmä jeho života, zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, súkromia, mená a prejavov osobnej povahy. Nepreukázal, že by postup odporcu v 1/ rade ovplyvnil jeho postavenie v spoločnosti. V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal na ust. § 118a O.s.p. Prvostupňový súd taktiež správne zamietol návrh navrhovateľa voči odporcovi v 2/ rade, ktorým sa domáhal, aby súd odporcovi v 2/ rade zakázal vstupovať do bytu a súčasne tento byt užívať s poukazom na ust. § 139 ods. 2 a § 3 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predmet konania je v podielovom spoluvlastníctve navrhovateľa a jeho bývalej manželky, pričom navrhovateľ v byte trvale nebýva a v byte býva bývalá manželka. Od roku 2003 navrhovateľ na byt nijako neprispel. Všetky náklady spojené s užívaním a údržbou bytu znáša bývalá manželka. Z výpovedí vypočutých svedkov súd zistil, že odporca v 2/ rade navštevuje bývalú manželku navrhovateľa. Navrhovateľ nepreukázal, že odporca v 2/ rade v byte býva pravidelne a dlhodobo sa tam zdržiava. V prípade vyhovenia návrhu by došlo k neprimeranému zásahu do základných práv bývalej manželky, keď odporca v 2/ rade by ju nesmel v byte navštíviť. Navrhovateľ si voči odporcovi v 2/ rade uplatňoval nárok titulom zaplatenia nájomného. Prvostupňový súd správne vyvodil záver, že medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu platnej nájomnej zmluvy. Prvostupňový súd nebol viazaný právnou kvalifikáciou nároku uplatňovaného navrhovateľom na peňažné plnenie, z ktorého dôvodu posúdil daný predmet sporu aj v súvislosti s ustanoveniami týkajúcimi sa vydania bezdôvodného obohatenia, pričom dospel k záveru, že v takomto prípade (vydanie bezdôvodného obohatenia) nie je odporca v 2/ rade pasívne legitimovaným.

K námietkam navrhovateľa uvedeným v podanom odvolaní považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že sa nestotožňuje s názorom prezentovaným v odvolaní, v zmysle ktorého bolo povinnosťou správneho orgánu vyzývať navrhovateľa na doplnenie svojich podaní a odstránenie nedostatkov, v dôsledku čoho navrhovateľ nebol dostatočne poučený o svojich právach, a preto pre neznalosť právnych predpisov utrpel v konaní ujmu. Správny orgán na písomné podania navrhovateľa reagoval i keď nesprávnou argumentáciou, ale jeho povinnosťou nebolo upozorňovať navrhovateľa na možnosť uplatňovania si nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu. Nedostatok prerokovania nároku na náhradu škody príslušným orgánom je podstatnou náležitosťou pre prerokovanie nároku pred súdom. Príslušný orgán neprejednáva predbežne nárok na náhradu škody v konaní podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a nevydáva o ňom rozhodnutie, ale v stanovenej lehote nárok buď uspokojí alebo neuspokojí.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii navrhovateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, z ktorého dôvodu rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku napadnutého odvolaním potvrdil ako vecne a právne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. s tým, že odporcovia v 1/ a 2/ rade ako úspešní účastníci v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.